

διάλος τὸ γουλαίμι του πὺν μ' ἔκλεψε τὴν ὄρνιθα αὐτόθ. || Φρ. Διάλε τὸ γουλαίμι σου! (= νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν λαίμον σου, νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γοῦλα 2. 2) 'Ο στόμαχος, ἡ κοιλία ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει ἓνα γουλαίμι, ἀπὸν ὅλην δὴν ἡμέρα νὰ τρώῃ, δὲ χορταίνει Κρήτ. Εἶδα θέλει τὸ γουλαίμι σου νὰ χορτάσῃ; αὐτόθ. Προῖμα δὲ δὸ χαλᾶ τὸ γουλαίμι σου (= τίποτε δὲν τὸ χαλᾷ, δὲν τὸ πειράζει τὸ στομάχι σου) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γοῦλα 4.

γουλολαιμία ἡ, γουλολαιμία Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) γουλολαιμία Εὔβ. ("Ορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοῦλόλαιμος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ι ᾶ.

Ἡ λαίμαργία ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γουλολαιμία εἶναι 'φτούνη! Αὔλωνάρ. Μωρέ, τέτοια γουλολαιμία δὲν ξανάδα! "Ορ.

γουλόλαιμος ἐπιθ. Εὔβ. (Αὔλωνάρ. Βρύς. "Ορ.) ἀγ' -λόλιμους Εὔβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλα (I) καὶ λαίμος.

Ἡ λαίμαργος ἐνθ' ἄν.: Πολὺν γουλόλαιμος εἶναι "Ορ. Τί κάνεις ἔτσι, βρε ἀγ'λόλιμι; Δὲν εἶς ἰδιόμενον κοιάς; Στρόπον. Ὁ μαῦρος ὁ γουλόλαιμος, τίποτα δὲν παίρνεις 'πὸ τὰ χέρια του Βρύς. Συνών. λιχοῦδης, φαγαῖς.

γουλολειχιά ἡ, ἐνιαχ. γουνελειχιά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλιᾶ (I) καὶ λειχιά. Ὁ τύπ. γοῦνελλειχιά δι' ἀνομοίωσιν τοῦ ν.

Ἡ μικρὰ ποσότης ἐνθ' ἄν.: "Ἐναι μία γουνελειχιά λάχανα ἐπαδὰ καὶ θὰ δηνέ μαζέφον Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γοῦλιᾶ (I) 2.

γουλολούφα ἡ, ἀμάρτ. γουλούφα Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλος, τὸ ὅπ. βλ., καὶ λούφα. Ὁ τύπ. γοῦλόουφα καθ' ἀπλολ.

Τὸ φατνίον τοῦ ὀδόντος ἐνθ' ἄν. Συνών. δοντοκοιλιά.

γουλομάζωμα τό, ἐνιαχ. γ'λουμάζωμα Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλομαζώνω.

Ἡ περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὀδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν συγκεντρωμένη ἀμάσητος τροφή ἐνθ' ἄν.

γουλομαζώνω ἐνιαχ. γ'λουμαζώνω Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλο καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

Συγκεντρώνω περὶ τὰ οὖλα τῆς κάτω σιαγόνης ἀμάσητον τροφήν, ἐπὶ τῶν ζώων τῶν στερουμένων ὀδόντων ἢ ἀδυνάτων μηρυκαστικῶν ἐνθ' ἄν.

γουλομανῶ Μύκ. γ'λουμανάω Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -μανῶ.

1) Ἀλγῶ κατὰ τὰ οὖλα, ἐπὶ νηπίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀδοντοφυΐας Μύκ.: Γουλομανεῖ τὸ παιδί. 2) Αἰσθάνομαι ἀλγῆδονα ἢ κνησμόν εἰς τι μέρος τοῦ σώματος ἕνεκα ὑπάρξεως πύου Λευκ.: Με γ'λουμανάει τὸ χέρ' μου. 3) Κουράζω πάσχον μέλος τοῦ σώματος Λευκ.: Ἐγ'λουμάν'σα τὸ χέρ' μ', π' μ' πόναε καὶ μ' ἀπόνεσε.

γουλοπονίος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλόπονος καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ίος, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946), σ. 62 - 63 καὶ Γραμμ. Πόντ. διαλ., σ. 123.

Ὁ πόνος τοῦ λαίμου.

γουλόπονος ὁ, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλα (I) καὶ πόνος.

Ἡ ἀσθένεια διφθερίτις.

γουλοπώριχο τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γοῦλι (II) καὶ πωρίχι.

Ὁ βλαστὸς τῆς ἀγρίας κράμβης. Συνών. ἀγριοβλαστάρι 2, ἀσπρογοῦλι, βλαστάρι, βροῦβα 2, βροῦβοβλάσταρο, κραμπί, κραμποβλάσταρο, κραμπολάχανο, παραπούλι, πωρίχι, πωριχοβλάσταρο, τσίμουλα.

γούλος ὁ, Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)— Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, σ. 395 Κ. Θεοτόκ., Γεωργ. Βιργιλ., σ. 35— Λεξ. Βάιγ. II. Βλαστ. 481 γούλους Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) βούλος Ἰκαρ. Κρήτ. βούλες Σκυρ., οὔλος Ἰκαρ. δοῦλος Ἀνδρ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾱ.) Τῆλ. λούλος Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾱ.) Μύκ. γοῦδ-δο Ἀπουλ. (Στερνατ.) κοῦδ-δο Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γοῦλι (II) Ὁ G. Rohlfs εἰς Lexicon Graecanicum Italiae inferioris ἐτυμολογεῖ τὸν τύπ. κοῦδ-δο ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον κόλος = κολοβός. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Μικρὸς λεῖθος καὶ στρογγυλὸς λίθος Ἀντίπαζ. Ἀπουλ. (Κοριλ. Στερνατ.) Ἐρεικ. Ζάκ. (Βασιλικ.) Ἡπ. Θράκ. (Αἴν.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Γαστούρ. Λευκίμμ. Συναρᾶδ.) Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρω 'να γούλο καὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι Ἀργυρᾶδ. Ἡ στράτα εἶναι γιομάτη γούλους, δὲ βορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ αὐτόθ. Κάπως τὴ νύχτα ἔρριχνε γούλους 'ς τὰ κεραμίδια αὐτόθ. Μὴ βετᾶς γούλους καὶ βαρέσης κανένα ἄνθρωπο Λευκίμμ. Τοῦ πέταξε ἓνα γούλο 'ς τὸ κεφάλι αὐτόθ. Ἐχει τὴν ἀφοδιά του στρωμένη ὅλο γούλους καὶ εἶναι ἓνα ὥραϊο προῖμα (ἀφοδιά = αὐλή) Παξ. Κοῦδ-δο μαρμαρέν-νο Κοριλ. Κοῦδ-δο κάρπαρο (= πέτρα σκληρή) αὐτόθ. Νά 'ν' γοῦδ-δο παχὺ (= μιὰ πέτρα μεγάλη) Στερνατ. || Ποίημα.

... καὶ βρεθῆκαν

καμπόσοι πὺν ἀπὸ 'πάνουθε τὰ πλάκωσαν με γούλους

κι ἄλλοι με βάρος κουρουπιῶ πολὺ τρανοῦ

Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 2) Ὁ εἰς τῶν ὄρχεων Κέρκ. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξωτερικῶς παρουσιαζόμενος ὄγκος Κεφαλλ.: Ἐβγάλε ἓνα γούλο 'ς τὸ χέρι. 4) Τὸ παρὰ τὴν κλείδωσιν στρογγύλον μέρος τοῦ μηριαίου ὀστοῦ Κέρκ. 5) Ἐπιγλωττὶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 6) Ὁ κάλος, τύλος Ἰκαρ. Κρήτ. ("Ἁγιος Βασίλ. Μεραμβ. κ. ᾱ.) Μύκ. Τῆλ. — Λεξ. Βάιγ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. 7) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν ἔκφυμα, ἡ ἀκροχορδὸν Ἀνδρ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Μεραμβ. κ. ᾱ.) Λευκ. Μύκ. Σκυρ.: Καίουνε τσ' ρίξες ἀπὸ τσι σκορδαλοὶ τῶν τσ' κἀν'νε ἄθος. Παίρνεις τσεῖνο τὸ ἄθος τῶν τσ' βάν'ς πᾶ 'ς τσι βούλοι τῶν μαρτασιάζονται, περνοῦνε, πέτ'νε Σκυρ. Δὲ μετροῦν τ' ἄστρα,

